

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.946 van 19 december 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 15 september 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. KNOPS, die loco advocaat J. RASKIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u Koerd uit Iran, meer bepaald uit Hawan, provincie Kermanshah. Op 29 maart 2005 diende u in België een eerste asielaanvraag in. Op 6 juni 2005 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 21 oktober 2005 bevestigde het Commissariaat-generaal deze beslissing, aangezien u zonder geldige reden geen gevolg had gegeven aan de oproeping voor uw gehoor. U verklaarde na uw eerste aanvraag naar Turkije gegaan te zijn, waar u twee jaar gewoond en gewerkt zou hebben. U zou daarna naar Denemarken gereisd zijn, van waaruit u terug naar België gestuurd zou zijn. Volgens uw verklaringen vluchtte uw familie, toen u 6 maanden oud was, naar Irak, en verbleef u er 10 jaar in het

vluchtelingenkamp Altash. Op 11 december 1991 zou u met behulp van het IOM (International Organization for Migration) teruggekeerd zijn naar Iran, waar u vervolgens 3 jaar in een ander vluchtelingenkamp, genaamd X, verbleven zou hebben. Nadat een familielid, K.M. (...), zich borg had gesteld, zou u het kamp kunnen verlaten hebben. U zou in Serpel Zahaw gaan wonen zijn en zou uw brood verdiend hebben als landbouwer. Vanaf 2004, toen u terug zou zijn kunnen keren naar uw geboortedorp Hawan, zou u logistieke steun gegeven hebben aan de KDP-I (Koerdische Democratische Partij van Iran). U zou twee à drie keer pamfletten verdeeld hebben en u zou Koerdische strijders vervoerd hebben van Hawan naar uw schoonbroer in Kermanshah. Zo zou u eind 2004 twee personen naar Kermanshah gebracht hebben. Uw zus zou u daarna gebeld hebben met de mededeling dat die twee personen en uw schoonbroer gearresteerd zouden zijn. U zou de nacht bij een familielid in Kermanshah hebben doorgebracht en zou de dag erop naar de stad Javanroud gegaan zijn, waar u een week bij een ander familielid zou verbleven hebben. Tijdens uw verblijf in Javanroud zou er bij u thuis een huiszoeking hebben plaatsgevonden. U zou dit nieuws vernomen hebben van uw moeder. Op 26 februari 2005 zou u uw land van herkomst verlaten hebben. Op 27 maart 2005 zou u in België aangekomen zijn en na twee dagen diende u een asielaanvraag in. U zou in België contacten hebben met K. A. (...), verantwoordelijke van KDP-I in Gent, en zou in Parijs deelgenomen hebben aan een manifestatie ter herinnering van de moord op Sharafkandi. In de zomer van 2005 zou u vertrokken zijn naar Turkije, met de bedoeling u in Iran over te geven aan de autoriteiten, aangezien uw vader en K.M. (...) zouden gearresteerd zijn en u uw vroegere borgsteller wilde helpen. In Turkije zou u echter vernomen hebben dat ze reeds waren vrijgelaten na een nieuwe borgstelling. Volgens uw verklaringen bent u twee jaar in Turkije gebleven en heeft u er gewerkt in een Iraans restaurant. In mei 2007 zou u vertrokken zijn naar Denemarken, waar u op 21 mei aangehouden zou zijn door de politie. U zou er een verklaring hebben afgelegd en men zou u in het kader van de Dublin-akkoorden hebben teruggestuurd naar België. Op 9 juli 2007 diende u in België een tweede asielaanvraag in. Bij een eventuele terugkeer naar Iran vreest u gedood te worden door de autoriteiten. U heeft de volgende documenten voorgelegd: uw shenaznameh, een toelatingspasje van uw vader om zijn gronden te mogen betreden, uw rijbewijs, een registratiekaart voor een voertuig, een document inzake de borgstelling van K.M. (...), een attest van het IOM, een attest van KDP-I-België dd. 26 november 2007, enkele foto's waar u opstaat met H.S. (...) en andere mensen van de partij, een 'asielpasje' van Denemarken dd. 22 mei 2007 en een geschreven verklaring die u in Denemarken zou afgegeven hebben."

2. De gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt hem de status van vluchteling toe te kennen, minstens het voordeel toe te kennen van de subsidiaire bescherming. Hiertoe gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2. Waar verzoeker inhoudelijk ingaat op de motieven van de bestreden beslissing leidt de Raad hieruit af dat hij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden

toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.4. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient immers vastgesteld te worden dat er uw opeenvolgende verklaringen meerdere tegenstrijdigheden bevatten die uw geloofwaardigheid ondermijnen. U verklaarde Iran te zijn ontvlucht omdat uw activiteiten voor KDP-I zouden zijn uitgelekt. Twee leden van KDP-I die u zou hebben vervoerd in uw wagen zouden namelijk zijn opgepakt. Over de wijze waarop u dit nieuws- uw rechtstreekse vluchtaanleiding- zou hebben vernomen, hebt u echter tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dit pas zes dagen na het KDP-I transport, meer bepaald op 21 februari 2005 (3/12/1383 Perzische kalender) te hebben vernomen, meer bepaald van uw broer die u persoonlijk zou zijn komen opzoeken in Hawan: hij zou u verteld hebben dat er huiszoekingen waren uitgevoerd én dat uw schoonbroer M.N. (...) twee dagen voordien was opgepakt (DVZ-gehoorverslag I vraag 41). Op het Commissariaat-generaal in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u echter dat uw zus u kort na het transport zou hebben opgebeld en zou hebben meegedeeld dat uw schoonbroer en de KDP-I leden die u had vervoerd, gearresteerd waren (CGVS-gehoorverslag I p. 11 en 14-15). Ook sprak u op de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens uw gehoor in het kader van uw eerste asielaanvraag slechts over één KDP-I-lid -wiens naam u niet kende- dat u zou hebben vervoerd, terwijl u het tijdens uw gehoren op het Commissariaat-generaal in het kader van uw tweede asielaanvraag plots over twee personen had (CGVS-gehoorverslag I p. 11). Ook hebt u op de Dienst Vreemdelingenzaken bij uw eerste asielaanvraag niets verklaard over de arrestatie van één week n.a.v. een grap over Khomeini die u had gemaakt (CGVS-gehoorverslag I p. 11 en 13). Gevraagd naar arrestaties en/of andere problemen maakte u enkel melding van korte detenties van een aantal uren (DVZ-gehoorverslag p. 15).

Er dient ook vastgesteld te worden dat u ook geen enkel (begin van) bewijs i.v.m. de problemen die u en/of uw familie zouden hebben gekend als gevolg van uw beweerde KDP-I-activiteiten kan voorleggen (CGVS-gehoorverslag II p. 6), terwijl redelijkerwijze verwacht kan worden dat er wel degelijk zulke bewijsstukken zijn, zoals bijvoorbeeld i.v.m. de beweerde arrestatie van uw vader en K.M.Y. (...) en de borgstelling op basis waarvan ze zouden zijn vrijgekomen. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u, ondanks uw beweerde propaganda-activiteiten voor KDP-I in de jaren voor uw vlucht uit Iran, geen enkele belangrijke gebeurtenis in (Iraans) Koerdistan in de periode 2004-2005 kon opnoemen (CGVS II, p. 7). Nochtans hebben er in die periode wel degelijk een aantal heel ingrijpende gebeurtenissen plaatsgevonden, zoals de moord van Shivane Qaderi, een Koerdisch activist, door de Iraanse veiligheidsdiensten in Mahabad op 18/04/1384 (9 juli 2005), die tot massale protesten heeft geleid over heel Iraans Koerdistan.

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat er ernstige twijfels zijn aangaande uw terugkeer richting Iran en uw tweejarig verblijf in Turkije. Ook hiervan kon u geen enkel bewijsstuk voorleggen. Hiernaar gevraagd verklaarde u dat er foto's zijn, maar dat u deze had achtergelaten in Denemarken. Uit uw gehoor afgenomen door de Deense autoriteiten blijkt echter dat u uw terugkeer en/of verblijf in Turkije op geen enkele wijze kon documenteren. Een kopie van dit gehoorverslag werd in bijlage aan het administratief dossier gevoegd. Uw verklaringen over uw terugkeer missen ook overtuigingskracht. U verklaarde naar Iran te zijn willen terugkeren omdat uw vader en K.M.Y. (...) opgepakt waren en u hen in veiligheid wilde brengen door u over te geven aan Ettelaat (CGVS-gehoorverslag II p. 4 & eigen verklaringen afgelegd in Denemarken). Pas toen u in Turkije was aangekomen zou u hebben ingezien dat dit niet zo'n goed idee was (CGVS-gehoorverslag II p. 4). Gelet op uw vermeende vrees voor de autoriteiten is dit op zijn minst erg opmerkelijk. U beweerde overigens aanvankelijk dat de reis van België naar Turkije 10 dagen heeft geduurd (CGVS-gehoorverslag I p. 8), terwijl u later verklaarde dat het 3 weken waren (CGVS-gehoorverslag II p. 8).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw vluchtrelaas.

Wat betreft de activiteiten die u in België zou hebben gehad, dient te worden gesteld dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in uw administratieve dossier werd gevoegd blijkt dat de Iraanse instanties ervan uitgaan dat veel Iraanse asielzoekers in het buitenland oppositieactiviteiten ontwikkelen na hun vlucht een (bijkomend) asielmotief te kunnen aanhalen. Er moet van worden uitgegaan dat de Iraanse autoriteiten de oppositiegroepen die in het buitenland actief zijn nauwlettend in de gaten houden. Een reëel risico bij een terugkeer naar Iran bestaat er volgens de informatie alleen voor leidende figuren van oppositiegroepen die nadrukkelijk in de openbaarheid treden. U behoort duidelijk niet tot deze laatste groep: u verklaarde dan wel contacten te hebben met de verantwoordelijke van KDP-I in Gent, K. A. (...) (CGVS-gehoorverslag I p. 4 & CGVS-gehoorverslag II p. 6), u verklaarde ook expliciet geen functie in de partij te hebben (CGVS-gehoorverslag I p. 5), louter sympathisant te zijn (CGVS-gehoorverslag 1 p. 5) en zelfs dat niet meer te willen zijn indien de partij 'blijft splitsen' (CGVS-gehoorverslag 1 p. 5). In het licht van bovenstaande vaststellingen kan niet gesteld worden dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico loopt geïsoleerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omdat u omwille van uw activiteiten als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het islamitische regime in uw geboorteland zou aanzien worden.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw shenaznameh en uw rijbewijs tonen uw identiteit aan, waaraan echter niet werd getwijfeld. Het toelatingspasje van uw vader om zijn gronden te mogen betreden en uw registratiekaart voor een voertuig hebben geen relevantie voor de beoordeling van uw vrees. Het document inzake de borgstelling van K.M.Y. (...) toont enkel aan dat hij borg heeft gestaan voor u bij het verlaten van het kamp Bilal en het attest van het IOM toont aan wanneer u van Irak bent teruggekeerd naar Iran. Dat u en uw familie verplicht waren in een kamp te verblijven, eerst in Irak, later in Iran, werd echter nooit in twijfel getrokken. Het 'asielpasje' van Denemarken en uw geschreven verklaring die u in Denemarken zou afgegeven hebben tonen aan dat u geprobeerd hebt in Denemarken te verblijven, maar daar werd niet aan getwijfeld. Het attest van KDP-I en de foto's waar u opstaat met H.S. (...) en andere mensen van de partij, tot slot, bevestigen uw sympathie voor de partij en uw deelname aan de herdenking van de dood van Sharafkandi, maar doen geen afbreuk aan de vaststellingen aangaande uw profiel en het risico op vervolging en/of ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.5.1. Verzoeker betoogt in eerste instantie dat hij wel degelijk telefonisch bericht werd door zijn zus onmiddellijk na de arrestatie, maar hij heeft weliswaar later, het nieuws al kennende, zijn broer ontmoet. Voorts stelt hij dat er geen tegenstrijdigheid is betreffende het aantal personen die hij vervoerde aangezien hij inderdaad één KDPI-lid vervoerde, terwijl de andere persoon geen KDPI-lid als dusdanig was, doch enkel een Koerdisch strijder.

2.5.2. De Raad stelt echter vast dat de desbetreffende vastgestelde tegenstrijdigheden steun vinden in het administratief dossier.

Zo verklaarde verzoeker in zijn eerste asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingzaken het volgende: "De laatste maal dat ik propagandamateriaal had gekregen van T.K. was op 27.11.1383 (15.02.2005). Ik kreeg toen een pakje propagandamateriaal en ik moest ook een lid van de KDPI (naam onbekend) vervoeren. Dezelfde dag nog heb ik het lid van de KDPI en het propagandamateriaal naar Kermanshah gebracht en bij M.N. gebracht. (...) Op 03.12.1383 (21.02.2005) kwam mijn broer J. naar Hawan. Hij vertelde me dat de Etelaat een huiszoeking bij ons thuis in Sarpolezahab had gedaan en dat ze op zoek waren naar mij. Hij vertelde [me] ook dat twee dagen voordien mijn schoonbroer M.N. opgepakt was. Toen ik dat

vernám wist ik dat de zaak heel ernstig was en dat alles uitgekomen was. Die avond durfde ik niet bij mij thuis te blijven en ik ging naar een familielid S. die in de buurt woonde.” (administratief dossier, gehoorverslag DVZ map 1ste AA, stuk 10, p.15).

Dit valt niet te rijmen met verzoekers verklaringen tijdens zijn tweede asielaanvraag waar hij op de vraag naar de redenen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst als volgt antwoordde: *“Ik heb 2 leden van de KDPI van Iraaks Kurdistan naar Kermanshah gebracht, en toen durfde ik niet meer naar huis. In ons dorp is er veel illegaal verkeer van Iraaks Kurdistan naar ons dorp. 2 mensen kwamen van Iraaks Kurdistan, en mijn vader gaf die personen aan mij. Ik bracht ze naar Kermanshah. Ik bracht ze naar het huis van mijn zus. Ik wist niet waar mijn vader bij betrokken was. Iemand wachtte daar op hen om ze elders heen te voeren. Ik vertrok en mijn zus belde mij om te zeggen dat die twee personen gearresteerd waren.”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS map 2de AA, stuk 8, p.11).

Deze verklaringen zijn aldus manifest tegenstrijdig en verzoekers bewering in voorliggend verzoekschrift dat deze niet tegenstrijdig zijn, omdat de tweede persoon geen KDPI-lid als dusdanig was, maar enkel een Koerdisch strijder, kan de bovenstaande vaststelling niet in een ander daglicht stellen gelet op het feit dat deze verklaringen niet voor interpretatie vatbaar zijn.

Waar verzoeker nog stelt dat hij op het moment dat hij zijn broer ontmoette het nieuws (van de huiszoeking en de arrestatie) al kende, is de Raad van oordeel dat de kennisname van de arrestatie van de KDPI-leden en verzoekers schoonbroer de rechtstreekse vluchtaanleiding van verzoeker uitmaakt en er aldus verwacht mag worden dat hij hieromtrent zo volledig en gedetailleerd mogelijk duidelijke en coherente verklaringen aflegt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135), hetgeen verzoeker nagelaten heeft. Verzoeker heeft volgens zijn beweringen bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 31 oktober 2007 (stuk 8) duidelijk de arrestaties onmiddellijk vernomen van zijn zus, daar waar hij bij het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 31 mei 2005 in het kader van de eerste asielaanvraag deze berichtgeving toeschrijft aan zijn broer, zes dagen na de gebeurtenissen.

De in de bestreden beslissing vermelde tegenstrijdigheden worden dan ook niet door verzoeker weerlegd.

2.6.1. Verzoeker betoogt dat het feit dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niets gezegd heeft omtrent een arrestatie naar aanleiding van een grap die hij maakte over Khomeini, geen enkele relevantie heeft in het kader van de onderhavige procedure en dit niet aan hem verweten kan worden aangezien hem slechts summier vragen werden gesteld. Zo heeft hij dit wel duidelijk uiteengezet tijdens de gedetailleerde verhoren bij de Commissaris-generaal, aldus verzoeker.

2.6.2. De Raad wijst verzoeker erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, dit gelet op de reeds aangehaalde medewerkingplicht. Verzoekers bewering dat hij deze arrestatie niet vermeldde omdat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts summier vragen werd gesteld, vindt geen steun in het administratief dossier. Zo blijkt immers dat aan verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken specifiek gevraagd werd of hij ooit gearresteerd of mishandeld werd, waar verzoeker aldus de gelegenheid had om deze - enige lange - detentie van een week te vermelden, en niet enkel gewag te maken van korte detenties van een aantal uren (administratief dossier, gehoorverslag DVZ map 1ste AA, stuk 10, p. 15).

2.7.1. Verzoeker meent verder dat hem niet kan worden verweten dat hij geen geschreven en officiële documenten kan verkrijgen aangaande de arrestatie van zijn vader en van K. en

aangaande de vrijlating bij borgstelling. Hij was op dat moment immers niet meer in Iran. Bovendien, zo stelt verzoeker, heeft hij geen vertrouwen meer in de politie, heeft ook zijn familie angst om documenten terzake op te vragen en kan het niet tegen hem worden gebruikt dat hij niet weet hoe een asielprocedure werkt. Overigens brengt hij wel een document bij inzake de borgstelling van K. van toen hij zelf nog in Iran verbleef en blijken zijn banden met het KDP-I duidelijk uit het bijgebrachte attest van de partij en de bijgebrachte foto's.

2.7.2. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen in verband met de problemen die zijn vader en K. ondervonden zouden hebben na zijn vertrek uit zijn land van herkomst naar aanleiding van verzoekers beweerde KDPI-activiteiten. De Raad kan er dan ook niet aan voorbijgaan dat thans geen enkel stuk voorligt dat verzoekers versie van de feiten zou kunnen aannemelijk maken. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Gelet op het feit dat verzoeker ter ondersteuning van zijn beweerde vrees voor vervolging verklaarde dat zijn vader en K. gearresteerd werden en slechts werden vrijgelaten op borg, is het niet onredelijk te verwachten dat verzoekers familie dergelijke documenten in haar bezit zou hebben en aan verzoeker zou kunnen overmaken, aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van verzoekers asielrelaas betreffen. Verzoekers verklaringen, samengenomen met dit ontbreken van elk begin van bewijs, ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Daarenboven dient het niet kunnen voorleggen van stavingsstukken betreffende zijn problemen en deze van zijn familie in Iran ingevolge zijn KDPI-activiteiten samen gelezen te worden met de vaststelling van verwerende partij dat verzoeker er niet in slaagt uitermate belangrijke gebeurtenissen van de jaren voorafgaand aan zijn vlucht mede te delen. Deze laatste vaststelling wordt door verzoeker ongemoeid gelaten.

Verzoekers argument dat hem niet verweten kan worden dat hij niet weet hoe een asielprocedure werkt kan niet worden volgehouden, gelet op het feit dat aan een asielzoeker reeds van in het begin duidelijk wordt gemaakt dat "hij zijn zaak op een zo volledig mogelijke wijze moet uiteenzetten en dit met alle bewijsmiddelen waarover hij beschikt evenals de risico's die hij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd", hetgeen verzoeker alzo te kennen werd gegeven bij zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie administratief dossier, gehoorverslag DVZ map 1ste AA, stuk 10 p. 1). Dit klemmt des te meer nu dit verzoekers tweede asielaanvraag betreft en hij ook reeds in Denemarken asiel aanvraag zodat hij alleszins op de hoogte moet zijn van het feit dat hij alle mogelijke bewijsstukken dient voor te leggen. Ook in het kader van voorliggend verzoekschrift slaagt verzoeker er nog steeds niet in draagkrachtige bewijsstukken neer te leggen. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde foto's kunnen immers niet dienstig aangebracht worden, nu die slechts een gewone persoon laten zien zonder dat op enigerlei wijze kan worden afgeleid waardoor diens verwondingen zijn ontstaan, noch wat de band zou zijn met verzoeker.

2.8.1. Aangaande zijn verblijf in Turkije, benadrukt verzoeker dat hij uiteraard geen documenten heeft van zijn verblijf aldaar, omdat hij er als illegale vluchteling tewerkgesteld was in een restaurant. Verzoeker zou overigens zeer duidelijk geweest zijn omtrent de omstandigheden en zijn verblijf in Turkije en er werden daarover geen tegenstrijdigheden vastgesteld. Het feit dat het Commissariaat-generaal het opmerkelijk vindt dat verzoeker zich aan de autoriteiten wilde overgeven, maakt zijn verhaal geenszins onwaar en de tegenstrijdigheid omtrent de duur van zijn reis naar Turkije betreft een detail, dat niets afdoet aan zijn tweejarig verblijf in Turkije, meent verzoeker. Er mag overigens niet worden voorbijgegaan aan de absoluut traumatische omstandigheid waarin alles gebeurde en de

kleine nuanceverschillen die bij elke vertaling optreden, zeker bij zo verschillende talen als het Sorani en het Nederlands.

2.8.2. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat het vaststaat dat verzoeker zijn verblijf in Turkije niet kan bewijzen aan de hand van documenten, hetgeen verzoeker in zijn verzoekschrift overigens niet ontkent. Waar verzoeker stelt dat hij zeer duidelijk is geweest over de omstandigheden en zijn verblijf in Turkije waaromtrent niet de minste tegenstrijdigheid kan worden vastgesteld, herhaalt de Raad dat de bewijslast in beginsel op de asielzoeker rust en de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij in Denemarken foto's had achtergelaten die zijn verblijf in Turkije zouden staven, terwijl uit een gehoor afgenomen door de Deense autoriteiten blijkt dat verzoeker zijn terugkeer en/of verblijf in Turkije op geen enkele wijze kon documenteren (administratief dossier, gehoorverslag Deense autoriteiten, map 1ste AA, stuk 18), hetgeen verzoeker niet betwist.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat het niet overtuigend is dat verzoeker naar Iran zou willen terugkeren hebben om zich over te geven aan de Ettelaat en dat hij pas in Turkije inzag dat dat niet zo'n goed idee was. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet door de conclusie van de verwerende partij louter om te draaien. Het is bovendien wel degelijk relevant dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de duur van zijn reis naar Turkije. Van verzoeker kan immers worden verwacht dat hij hierover eensluidende verklaringen aflegt.

Waar verzoeker nog wijst op traumatische ervaringen en problemen met de tolk, is de Raad van oordeel dat dit niet dienstig kan worden aangevoerd om volgende redenen :

de Raad stelt vast dat verzoeker tijdens de gehoren geen melding maakte van het feit dat zijn psychische gezondheidstoestand hem ervan zou weerhouden coherente verklaringen af te leggen. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen kan situeren in tijd, gelet op het feit dat kan worden aangenomen dat deze in het geheugen zijn gegrift. Bovendien bleek verzoeker tijdens de gehoren in staat om zeer gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen.

De verzoekende partij maakt ook geenszins aannemelijk dat de tegenstrijdigheid te wijten zou zijn aan de vertaling van het Sorani naar het Nederlands. Overigens bestaat, hoewel het gehoorverslag van de Commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. In beide verslagen van de verhoren op het Commissariaat-generaal werd duidelijk aangekruist dat betrokkene de aanwezige tolk begrijpt en hem werd duidelijk gemaakt dat eventuele problemen dienaangaande moeten worden gemeld, wat betrokkene niet heeft gedaan. Verzoeker blijft hier in gebreke. Dienvolgens is zijn argument met betrekking tot de tolk niet van aard om de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in een ander daglicht te stellen. Het gaat ook niet om nuances maar om duidelijk tegenstrijdige verklaringen omtrent de duur van de reis (tien dagen tegenover drie weken), welke niet voor interpretatie vatbaar zijn.

2.9.1. Verzoeker betoogt tevens dat de eindconclusie van het Commissariaat-generaal vaag en te kort door de bocht is en dat het Commissariaat-generaal aldus voorbijgaat aan de concreet voorliggende omstandigheden en stukken.

2.9.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het beweren dat de Commissaris-generaal zich zou baseren op algemene en vage informatie, zonder echter aan te tonen dat deze informatie niet correct zou zijn. Gelet op het feit dat verzoeker verklaarde geen functie in de KDP-I in Gent te hebben gehad, louter sympathisant te zijn en zelfs dat niet meer te willen zijn indien de partij 'blijft splitsen', oordeelde de Commissaris-generaal terecht,

op basis van objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (eerste deel van stuk 17), dat niet kan worden gesteld dat verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico zou lopen geïdenterd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omdat hij omwille van zijn activiteiten als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het Islamitische regime in zijn geboorteland zou aanzien worden.

2.10. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker nergens ingaat op de motivering dat hij ondanks zijn beweerde propaganda-activiteiten voor KDP-I in de jaren voor zijn vlucht uit Iran, geen enkele belangrijke gebeurtenis in (Iraans) Koerdistan in de periode 2004-2005 kon opnoemen, terwijl er in die periode nochtans een aantal heel ingrijpende gebeurtenissen plaatsvonden. Deze vaststelling wordt aldus als niet betwist en vaststaand beschouwd en doet verder afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

2.11.1. Ten slotte merkt verzoeker op dat niet effectief werd ingegaan of aandacht werd besteed aan de voor hem dreigende toestand, nu er een wezenlijke dreiging was van moord en afpersing. Illustratief hiervoor zijn volgens verzoeker de voorliggende stukken en foto's, waaruit blijkt hoe concreet het gevaar is voor hem.

2.11.2. De Raad stelt vast dat de verwerende partij wel degelijk aandacht heeft besteed aan de door verzoeker neergelegde documenten en deze heeft onderzocht. Uit de laatste alinea van het motiverende gedeelte van de bestreden beslissing blijkt immers dat elk stuk individueel beoordeeld werd. Er werd door de Commissaris-generaal terecht geoordeeld dat deze documenten niet vermogen afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen, gelet op het feit dat deze documenten geen verband houden met de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging. Ze betreffen immers zijn identiteit, zijn verblijf in het kamp Bilal en zijn aanvraag tot verblijf in Denemarken waar niet aan getwijfeld wordt, alsook documenten welk geen relevantie hebben voor de beoordeling van de vrees dan wel geen afbreuk kunnen doen aan de vaststellingen aangaande verzoekers profiel en het risico op vervolging en/of ernstige schade.

Waar verzoeker aan zijn verzoekschrift nog foto's toegevoegd heeft van wat volgens hem een sympathisant is van de KDP-I en waaruit zou moeten blijken dat deze laatste zijn lidmaatschap van de partij zwaar heeft moeten bekopen, stelt de Raad vast dat de begeleidende brief bij dit stuk – de vraag daargelaten of het zou kunnen worden beschouwd als een nieuw gegeven in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet – niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt deze dan ook niet door de Raad in overweging genomen. Wat betreft de foto's die werden bijgevoegd, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar hetgeen sub 2.7.2. reeds werd gesteld.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de door verzoeker bijgebrachte documenten niet vermogen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen.

2.12. In zoverre verzoeker in fine van zijn verzoekschrift nog meent aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire bescherming, wijst de Raad erop dat, zoals reeds werd vastgesteld, verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is en dat verzoeker de motivering van verwerende partij dat sympathisanten en gewone deelnemers aan acties van oppositiebewegingen die geen leidinggevende rol of functie vervullen en die zelfs bekleed met een dergelijke functie niet nadrukkelijk in de openbaarheid treden geen reëel risico lopen bij een terugkeer naar Iran, niet weerlegt (cf. punt 2.9.2.). De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas. De Raad stelt echter vast dat verzoeker

niet aantoont dat er in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden aangenomen.

2.13. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die alsnog een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente gronden, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 december 2008 door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

J. BIEBAUT.